

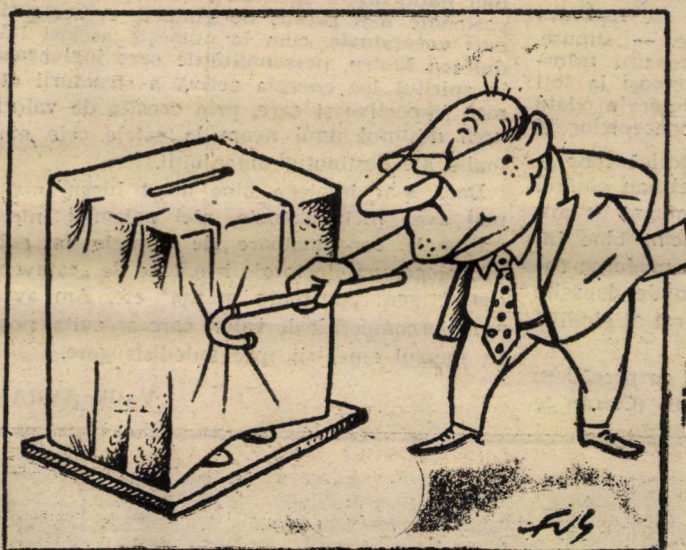
MULȚI CHEMAȚI...

După aproape două luni de confruntări (dar mai ales de înfruntări) electorale, iată-ne în pragul zilei care ne cere să alegem. Cît și cum ne-a luminat zvăpăiata (sau veningasa) propagandă e o treabă ce aparține de lucrarea minții fiecăruia dintre noi, cu atît mai mult cu cît am fost puși în situații de a defrișa cărări printr-un hățiș (politic) nemăiîntîlnit, care adăpostește deavalma liane înșelătoare, lighioane și buruieni cu nume adesea fictive, dar cu un înalt grad de pericol pentru sănătatea morală a colectivității umane. Unii au dat de lumină, alții mai bîlbiie, dar cu un câștig ne-am ales totuși, cu o învățătură și anume: e necesar un minim efort de gîndire înainte de a da friu liber brațului (noi muncim dar... și gîndim!).

Concurența e mare. Așa-i democratic — fiecare are dreptul să creadă că poate. Cei ce și-au făcut iluzii deșarte vor fi sancționați ca atare! Din zecile de partide intrate în cursă, multe s-au sufocat pe drum. Din miile de candidați, mulți și-au pierdut echipamentul și-au ajuns goi pe ultima sută de metri, în risul lumii. Tuturor să le fie învățătură de minte.

Mulți chemați, puțini aleși.

Traian SUCIU

**SUVERANITATEA
POPORULUI
SE EXPRIMĂ
PRIN ALEGERI**

**Cetățeni,
participați
la vot!**

O soluție imposibilă (partea a II-a)

de Mircea Ivănescu

Dar o asemenea soluție, recunoașterea unei vinovății și ispășirea ei (prin pedeapsă și prin părăsirea locului pingărit — ruina — de vinovăția respectivă nu e posibilă în cazul unei societăți contemporane. Mai cu seamă a unei societăți care a trecut prin boala gîndirii de clasă, boala în care toxinele propagandei și „învățămîntului de partid” au erodat și chiar au distrus, orice urmă de gîndire și procedură întemeiate pe valorile eticii tradiționale. (Adică umaniste în înțelesul real, nu în cel al umanismului așa zis realist, socialist.) Soluția invocată de un scriitor pentru o problemă de practică politică riscă să pară, în vremea noastră, „ne-realistă”, ținînd adică de estetica alcătuirii frazelor și formulărilor și netîind în seamă realitățile complexe (adică și violente și sordide) ale vieții de zi cu zi, așa cum a fost creată prin practica politică.

Nimeni nu se așteaptă, așa cum am fost obișnuiți să ne creăm acum așteptările, ca cei care au combătut valorile morale — și economice și politice — ale lumii occidentale (adică ale tradiției europene însăși) — să se recunoască acum vinovați. Vinovați de a fi încălecat aceste valori morale (pe care le-au acuzat de ipocrizie și de inconștiență,

căci întemeindu-se pe furt și pe crimă — aceasta fiind, în fond, definiția proprietății private, din punctul de vedere al marxistului conștiințos). Și vinovați mai ales de a fi săvîrșit, în opera lor de „eradicare” a acestor valori, crime de o violență în orice caz comparabilă cu cele ale istoriei burgheze. (Si, lucru care nu trebuie uitat, săvîrșite într-un ritm infinit mai crîncen, cu o mai brută și cinică desconsiderare a elementului uman și material, căci revoluționarii de astăzi erau grăbiți să repare în cîțiva ani ceea ce înaintașii lor — care au fost și ai noștri — au suferit de-a lungul secolelor).

Nimeni nu se putea aștepta să-l vadă pe un reprezentant al forțelor revoluționare, care au militat toată viața lor (și a noastră) pentru desființarea „privilegiilor de clasă” să recunoască acum eroarea pe care, din alte, multe, puncte de vedere, o reprezintă viziunea sa asupra istoriei. În consecință un asemenea militant va crede în continuare că idealurile, pe care și le presupune împărtășite de mulți alții (de o „clasă”), sînt serios amenin-

tate de o „restaurare” a așezărilor antebelice, în care România era o țară situată într-o postură descrisă în cele mai sumbre culori de istoria așa cum au învățat-o cei care s-au străduit să creeze o altă istorie.

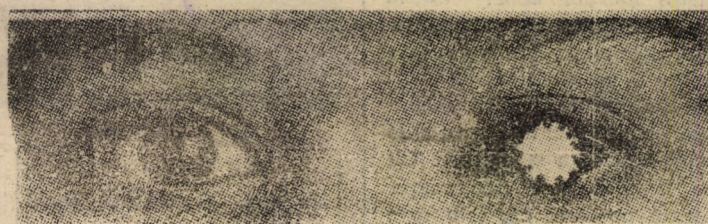
Firește, fiecare își are experiența de viață pe care și-o face — și și-o înțelege — singur. Cel care nu învață din devenirea sa proprie — și a lumii din jur — odată cu trecerea timpului își va avea propria viață mai departe și va suferi consecințele unei asemenea maturizări (sau imaturizări) omenestii. Ceea ce i se poate reproșa (și cu siguranță mai mult decît un simplu reproș e aici la mijloc) este că viața pe care domnia sa și cei asemenea lui, toți cei cu rol pasiv și mai ales activ în ea, au creat-o pentru ei și pentru totalitatea semenilor lor (adică nu numai pentru clasa socială din care pretindeau și pretind că fac parte) a fost așa cum a fost, și a adus țara întregă în situația în care constatăm, pe pielea noastră a tuturor, că este. Ceea ce i se poate reproșa unui asemenea om politic (pentru care imitarea lui Oedip, adică autopedeșirea și plecarea din

(Continuare în pag. a III-a)

CONVOCARE

Delegații Convenției Democratice din România la secțiile de votare sînt convocați astăzi, 25 septembrie 1992, ora 17 la sediul Convenției din Sibiu, str. G-ral Magheru nr. 3 pentru primirea delegațiilor, a formularelor și instructaj.

președintele org. jud. C.D.R.
Av. Gavril DEJEU,

Lentila de contact

CIT COSTĂ O NUNTĂ?

Pe vremea cînd tov. Iliescu era prim-secretar la Iași, l-a nășit pe actualul domn Victor Surdu. Tov-ul de atunci, V. Surdu, a început să urce treptele ierarhice din Ministerul Agriculturii, ajutat de nașu. Nu știm dacă „darurile” s-au împărțit în familie...

... DAR O ÎNTREBARE?

Dacă dl. Petre Roman „este o personalitate cheie a viitorului românesc” (cum spunea fostul ambasador român din Belgia), înseamnă că per-

sonalitatea „personalității cheie” are șansa unei broaște autohtone de a se înțelege cu un cameleon autentic?

**CUMPĂRAȚI
MONITORUL...**

Monitorul Oficial a publicat 40 de hotărîri ale fostului guvern Roman, la un an de la căderea acestuia. Și cum hotărîrile sînt investite cu aplicabilitate juridică din momentul publicării lor, n-ar fi de mirare ca de Crăciun să citim decrete prezidențiale de pe vremea lui... Moș Gerilă.

O ALTĂ ÎNTREBARE!

Întrebat care sînt asasinii din 26 septembrie 1991, președintele Iliescu a întrebat, la rîndul său: „Ce căuta studentul Frumuseanu acolo?” Aș avea și eu o întrebare, dar nu pot să trec peste momentul legiferat din 20 mai 1990.

DORUL DE CASĂ

La Meclul de fotbal dintre Bohemians (Dublin) și Stea-ua au participat și 40 de suporteri români, care au efectuat călătoria (dus) cu avionul. Tot cu avionul au efectuat călătoria (întors) doar 12 suporteri. Tot e bine, o echipă de fotbal plus o rezervă...

M.I. SEBASTIAN

„Am fost ultimul șofer al D-lui Iuliu Maniu”

Zilele trecute am avut șansa unei convorbiri cu dl. GHEORGHE LUPEANU care

Erată

Dintr-o eroare de documentare, numele reprezentantului Noului Partid Liberal participant la mișingul Convenției Democratice desfășurat la Sibiu și prezentat în ziarul „21-RADICAL” din 23 septembrie a.c. este Radu Cojocaru și nu Radu Portocă-lă. Aducem scuzele cuvenite.

a fost, după cum afirmă domnia sa „ultimul șofer al Domnului Iuliu Maniu”. Născut la Cărpiniș, jud. Sibiu, în urmă cu aproape 90 de ani, dl. Gheorghe Lupeanu s-a înscris în P.N.T. în 1926, este veteran de război și constituie, dată fiind vasta sa experiență de viață, o mărturie vie a zbuciumatei istorii a românilor din acest veac al douăzecilea.

Reproducem, în cele ce urmează relatările d-lui Gheorghe Lupeanu:

„Am avut un Ford cu numărul de înmatriculare 1031-Sibiu, cu care am lucrat ca

taximetrist. Am avut ocazia să cunosc o serie de personalități ale Sibului de altădată, între care și dl. dr. Răchitan și dl. dr. Wild Flaviu. Era prin 1945 cînd dl. dr. Răchitan m-a chemat la dînsul și m-a întrebat dacă vreau să-l servesc pe Domnul Iuliu Maniu. Eu am fost de acord. Trebuia să-l aduc pe Dl. Maniu în fiecare zi, de la spital la dejun. După trei sau patru zile, pe cînd îi aveam în mașină pe Dl. Iuliu Maniu, pe dl. dr. Răchitan și pe dl. dr. Wild, dl. dr. Răchitan i-a spus Domnului Maniu: „Domnule președinte, acest domn

— adică eu — este omul nostru și de zile albe și de zile negre”. Dl. Iuliu Maniu, care ocupa locul din față, s-a întors către mine și mi-a zis: „Să trăiești, domnule Gheorghe, să fii sănătos!”. Eu i-am răspuns: „Să trăiți și dv., Domnule președinte, La Mulți Ani!” Astfel i-am fost șofer Domnului Iuliu Maniu 21 de zile, pînă cînd a fost arestat. În ultima săptămînă am observat că ne urmărește o mașină. Într-o zi, pe cînd opream în fața casei d-lui dr. Wild, aceea mașină care pînă atunci

(Continuare în pag. a IV-a)
A consemnat
Ovidiu TOMULEȚIU

Mai există valori?

Un alt fel de naționalism

Naționalismul poate fi înțeles și altfel decât ca o suprapunere de concepte contradictorii. Între reacția xenofobă generată de conștiința, reală sau falsă, a superiorității de neam și resemnarea pasivă pe care o condamnă Cioran în *Schimbarea la față a României* există o calitate ce se revendică de la un anume ethos colectiv, integrând deopotrivă generalul (ca valoare umană comună tuturor națiunilor) și individualul — ca manifestare specifică unei spiritualități etnice anume. Atitudinea față de sensul vieții, de infinit, de cauza primă, de moarte și de celelalte elemente ale realității inaccesibile cunoașterii științifice — supuse, după expresia lui Blaga, unei cenzuri transcendente — este în general aceeași la toți oamenii de pe glob. Diferențele intervin odată cu conștientizarea filosofică a conceptelor și cu prelucrarea spre existență istorică concretă a unor mituri specifice cutărei sau cutărei matrici stilistice. Și nu e vorba numai de miturile tradiționale, cele cu rădăcini bine înfipte în arhetip, ci și de miturile moderne care se substituie unor forme mentale depășite de ritmul din ce în ce mai accelerat al gândirii științifice.

Există, astfel, națiuni înclinate cu precădere spre o viziune messianică a lumii (Cioran le

reducă la trei: germanii, evreii și rușii) după cum există altele integrate organic unui topos cu statut de ființă (grecii, românii, chinezii, popoarele nordice, polinezienii etc.) și, în fine, națiuni care, după cum spune Rădulescu Motru, nu se pot înălța în istorie decât călcând pe capetele altora.

Dar substanța acestor determinări de ființă națională n-o dă nici suma totală a indivizilor care o compun (masa fiind o entitate amorfă, consumatoare, și nu creatoare de valori) și nici naționalității zgomoși care pun reacțiile pasionale mai presus de gândire, ci acele tipuri vocaționale, cum le numește același Rădulescu Motru, personalitățile care înglobează în spiritul lor energia activă a structurii etnice respective și care, prin creația de valori, urcă destinul unui neam la cotele cele mai înalte ale destinului umanității.

Dacă s-ar înțelege bine acest lucru, n-am mai avea nici războaie, nici polemici internaționale consumatoare de energie în gol, nici sloganuri electorale inspirate de „cațavencisme” gen: „țărișoara mea” etc. Am avea numai o competiție de valori care ar evita, poate, mersul omenirii spre autodistrugere.

Vasile AVRAM

Din nou despre certificatele de proprietate

Având în vedere actuala conjunctură socio-politică din țară, generată de campania prezidențială și parlamentară în care fiecare e liber să spună și să creadă ce dorește, am considerat oportună întrebarea: „Alegerile vor aduce schimbări în ceea ce privește carnetele cu certificate de proprietate?” pe care am adresat-o domnului director Mihai Oprea de la Agenția Națională de Privatizare — Direcția Teritorială Sibiu de la care am primit următorul răspuns: „Alegerile nu vor aduce schimbări de fond. Nu cred că un alt guvern și-ar asuma riscul de a amina o acțiune care transpune în proprietate privată o parte din proprietatea de stat. Este o acțiune de început menită să ducă la dobândirea unor acțiuni la societățile comerciale care se vor privatiza. Nici un alt guvern nu va renunța la ceea ce s-a făcut, se poate însă interveni pentru accelerarea și corelarea acțiunilor

cu ceea ce se consideră util. Aspecte în acest sens apar permanente, generate de dinamica procesului de tranziție cu care ne confruntăm pentru prima dată”.

DI. Oprea a avut amabilitatea să ne pună la dispoziție și alte date legale de carnete cu certificat de proprietate:

- În județul Sibiu din 1.09. pînă în 15.09.a.c. s-au distribuit 226.758 (cca 70,5 la sută) de carnete; mai sînt de ridicat 80.000. În localitățile urbane, un procent ridicat s-a înregistrat la Tâlmăclu, Agnita, Dumbrăveni (78 la sută) iar în localitățile rurale: Șelimbăr, Rășinari, Roșia, Mărpod — 80 la sută din cetățeni și-au ridicat carnetele. În Sibiu pe locul 1 se situează Centrele de distribuție 7 (Cemaforului) și 8 (Strand), în Mediaș — Centrul de distribuție 2 (Gura Cimpului). Procentele scăzute sînt la suta s-au înregistrat în satele: Ațel, Cristian, Hoghilag, Șeica Mică (pentru că sașii plecați temporar din țară nu au renunțat la cetățenie și figurează încă pe liste).

- Valoarea unui carnet s-a stabilit pornind de la capitalul social al societăților comerciale cu capital de stat la 30 decembrie 1990. Valoarea scriptică a unui carnet este de 31.540 lei. Ținînd cont de reevaluarea efectuată de fiecare societate comercială cu capital de stat, carnete vor avea o valoare mult mai mare și vor opera la viitoarele operațiuni precizate în Legea nr. 58/1991 (Legea privatizării) și se vor efectua prin Fondurile Proprietății Private (vom reveni cu câteva precizări într-unul din numerele viitoare).

- În continuare, distribuția se face tot prin oficiile poștale; acolo unde mai sînt puține carnete de ridicat nu se justifică menținerea comisiilor cu cheltuielile aferente, se impune comasarea mai multor centre în unul singur. În aceste condiții cetățenii se vor deplasa la un centru mai depărtat de domiciliu. O decizie în acest sens nu se va lua decît la finele lui octombrie. Reamintim că acțiunea se încheie la 27 noiembrie 1992.

Gabriela BALAN

Spre o dictatură a banului

Acum, după ce în lumea civilizată nu mai avem nici dictatură fascistă și nici dictatură comunistă, parcă au căzut doi pereți care ne împiedicau să vedem o altă dictatură, mult mai trainică, anume dictatura banului. Verdictul marilor bănci atîrnă greu în hotărîrile puterii de stat. Economia și democrația tremură la cursul bursei. Cine are aurul domină economia și cine domină economia poate manevra și politica. Cît de trainică este democrația lăzată pe forța capitalului, o arată faptul că din capitalism s-a născut atît fascismul cît și comunismul. Cine ne garantează că nu vom avea alte surprize în viitor? De aceea, să ne gîndim la democratizarea banului însuși, pentru că altfel, din dictatura lui va răsări ca un pui de fiară altă dictatură.

Prof. dr. Anton MOISIN

Nu mai scăpăm de cozi? Riscăm să ne transformăm în cine-știe-ce monstru antediluvian a cărui coadă va fi descoperită peste milenii

Revenim la: Totuși, de ce nu avem zahăr?

În articolul „De ce nu avem zahăr” din numărul 459 (de marți, 22 septembrie a.c.) al ziarului nostru, am făcut o foarte categorică, și din păcate extrem de eronată afirmație: „prețul de achiziție a sfelei de zahăr este de 6 (șase) lei per toa de rădăcină. Da, ați citit bine, nu este o greșală de tipar”. Acesta și este adevărul: enormitatea publicată (și citată în rîndurile de mai sus) nu se datorează unei greșeli

de tipar, ci a unei informații greșite, pe care o dețineam de la dl. Mircea Teuceanu, medic veterinar. Prețul REAL de achiziție a sfeclei de zahăr este de 6 (șase) lei per kilogramul de rădăcină. Ceea totuși, este total nestimulativ. La un asemenea preț țărăni nu au nici un interes să cultive sfecla de zahăr. Coroborată cu criza de motorină pentru transportul și prelucrarea sfeclei, acest preț de achiziție conduce la nerecoltarea sfeclei de pe și așa puținele suprafețe pe care a fost cultivată.

Ovidiu TOMULEȚIU

PROGRAM

Vineri, 25 septembrie

7,00 Programul Televiziunii Naționale din Republica Moldova. 10,00 Actualități • Meteo. 10,20 Calendarul zilei. 10,30 Film artistic: „Condoret”, (Fr., 1989). 11,50 Descoperirea planetei. 12,10 Semifinala turneului internațional de tenis al României. 15,10 Preuniversitaria. 15,40 Mondo Musica. 16,10 Arte vizuale. 16,40 Tragerea Loto. 17,00 Actualități. 17,05 Emisiunea în limba germană. 18,05 Patri-moniu. 18,25 Musica pentru toți. 19,00 Viața spirituală. 19,30 Desene animate. 20,00 Actualități. 20,45 Sport. 21,00 Film serial: „Destinul familiei Howard”, (40). 22,00 Reflecții rutiere. 22,15 Serenada pen-

tru orchestră și coarde de P.I. Ceikovski. 22,40 Anche-tă TV. 23,10 Top 10. 23,45 Actualități. 0,00 Întîlnirea de la miezul nopții. 1,15 Închiderea programului.

Sîmbătă, 26 septembrie

9,00 Bună dimineața! 9,50 Șahul de la A la Z. 10,00 Actualități. • Meteo. 10,10 Tip-Top. Mini-Top. 11,10 Viața spirituală. 12,00 Itinerariul spiritual. 12,30 Ora de muzică. 13,30 7x7. 14,00 Actualități. • Meteo. 14,10 Reflecții rutiere. 14,20 Finala turneului internațional de tenis al României. 16,05 W.A. Mozart. 16,20 Desene animate. 16,45 Magazin cinematografic. 17,45 Scene vesele din opere. 18,00 Gong! 18,30 Laureatul Premiului Nobel pentru literatură. 19,00 Refrene de neuitat. 19,15 Te-leenciclopedia. 20,00 Actualități. 20,45 Film serial, „Twin Peaks”, ep. 19. 21,40 Săptămîna sportivă. 22,00 Ghicitorul cu... număr. 23,00 Actualități. 23,15 Film artistic, „Artista, dolari și ardelenii”. 0,35 Vi-

deo-discoteca. 1,05 Închiderea programului.

Duminică, 27 septembrie

8,30 Bună dimineața! 9,30 Abracadabra! 10,30 Film serial pentru copii: „Fram”, ep. 15. 11,00 Actualități. 11,15 Lumină din lumină. 11,45 Viața satului. 12,45 Actualități. 13,00 Pe meleaguri vrîncene. 13,20 Desene animate. 13,45 Film serial „Bonanza”, ep. 1. 14,35 Actualități. 14,50 Automobilism. 15,15 Top 3, 2, 1. 15,50 Automobilism. 16,00 Actualități. 16,15 Automobilism. 16,45 Piese de virtuozitate. 17,00 Film serial „Bonanza”, ep. 2. 17,50 Dansuri românești. 18,00 Actualități. 18,15 Știință și imaginație. 18,45 Melodii populare. 19,00 Film serial, „Eu spionez”. 20,00 Actualități. 20,35 Film serial, „Dallas”, ep. 166. 21,30 Actualități. 21,45 Film serial „Dallas”, ep. 167. 22,35 Duminică sportivă. 23,00 Actualități. 23,15 Gigi Marga în recital. 23,45 Picu Procopie Pătruț. 0,05 Actualități. Alegeri '92.

PODUL SPERANȚEI

Ne-am născut cu speranța de a trăi. Am trăit cu speranța de a ne bucura de viață, în libertate. Trăim cu speranța victoriei luminii asupra întunericului.

Strivită cu brutalitate după 22 decembrie 1989, această speranță, acest cuvînt vrăjit, această floare se deschide din nou pentru români. Revărsat peste noi de atîția ani, „potopul” comunist ne-a înecat speranța în tunele mocirloase străbătute de lătratul cinilor „cu stea în funte”. Nu, n-am uitat. Chiar dacă vom ierta, n-am uitat.

N-am uitat demagogia acestor „ilustri” reprezentanți ai celei mai utopice orînduiri (comunismul), n-am uitat durerea pierderii celor dragi din cauza și în numele „construirii societății socialiste și înaintării spre comunism”, n-am uitat că am fost sclavii unui sistem inuman — condus de o mînă de activiști privi-

legiați, fideli politici de te-roare fizică și intelectuală, practică cu cinism, zeci de ani de „geniul Carpaților”, n-am uitat...

Nu, noi n-am uitat că nu străinii ne-au pus în satele, comunele și orașele, că nu străinii ne-au condamnat la mizerie, la sărăcie, la întuneric, ci tocmai „moșierii noștri comunisti”, „români adevărați”, „oameni de bine”, slujitori devotați (și bine plătiți) ai statului-unic patron și exploatare al resurselor umane și materiale din această țară — n-am uitat că distrugătorii neamului românesc doresc, din nou să devină stăpînii noștri.

N-am uitat că speranța există, și că trebuie să credem în regăsirea identității acestui popor umilit, dar demn, că această demnitate — regăsită — va însemna și regăsirea speranței pentru mine.

Adrian DANCU

Lecții pentru proști

Am fost proști!

În 21 decembrie 1989 cînd, pe stradă, mă afluam între zeci de mii de oameni care demonstau împotriva comunismului credeam că nu voi mai vedea în țara asta, la putere și la preț, comuniștii și tot ceea ce ține de ideologia lor. Credeam că nu voi mai vedea impostura profesională și deficiența morală, nu numai ca fenomen generalizat, dar nici măcar tolerate în cazuri izolate, înfrunghiate în funcții de decizie.

Credeam în nopțile acelea că temperind justițiarismul stradal slujesc democrația. N-a fost așa. Mai tîrziu au ieșit în viață publică (civică și politică), oameni cărora atunci nise cerea să le spulberăm scaunul. Unora li se cerea viața! Dacă în școală, în administrație, în economie, în presă, astăzi decid de zolant de mulți dintre aceia, este pentru că atunci am fost proști.

Astăzi ne rid în nas, ba un președinte de C.A.P., ba vreun șefior la biroul unui șef, ba vreun activist din p.c.r. sau fiu de ilegalist, care prin asta și-au făcut — cit și-au făcut — școlile mai degrabă și mai pe înserat, ba vreun nemernic, care dacă nu pricepe multe, vrea multe.

Se cuvine să nu mai fim proști și să ne mirăm cu mintea românului din urmă, de ce trăim prost. Români, la urnă să aveți minte, nu la urmă!

Ion UNGUREANU

La articolul scris de Delia Marinescu, intitulat „Politicienii-lăcustă” (RADICAL nr. 458 din 19 septembrie 1992), în replică, dacă m-aș cobori la nivelul ei de conștiință și știință, aș putea scrie și eu unul, tot atît de veninos și derutant, cu unul din titlurile: „Delia este dilie”, sau „Delia delirează”, sau „Cum mușcă vipera la drumul mare”, sau „Cum își vinde o femeie sufletul și cîntea pentru un partid”, etc. Ar fi foarte simplu și distractiv, iar la adresa ei nu ar fi nici calomnie. Dar, nu o fac, ci rog doar să se publice următoarele precizări, pentru restabilirea adevărului:

1) „povestea” cu per-ist,

Dreptul la replică

FSN-ist, PUNR-ist, rog cititorul să se edifice din ziarul Tribuna, unde sînt prezentat ca deputat iar dacă cititorul vrea și divertisment să-i ceară autoarei să-și publice CURRICULUM VITAE, ca să vadă lumea dacă „sucesele ei” o îndreptătesc să arunce cu noroi în munca de o viață a unui om harnic, perseverent, onest și de caracter;

2) pe cînd academician, zice matroana! Poate ci de curînd „stimabilo”! Deocamdată, după Revoluție sînt numai colaborator al Academiei Romîne, și am cu ce colabora. Dar „matala?”, pe cînd, în ce secol?

3) că critic programul FSN, după ce l-am lăudat. Cînd l-am lăudat „observatoarea?”, că eu nu știu. Știu, doar, că în 19 ianuarie 1990 în articolul „În cîntec se îndreaptă economia României?”, mi-am spus clar poziția și la timp. După trei ani poți să-l citești și să vezi dacă am avut sau nu dreptate și dacă am avut, nu crezi că naveai obligația să fii alături de mine? Deci, vorba cea, hai să vedem „pe scris”.

4) că fac pe cameleonul să nu-mi pierd fotoliul parlamentar.

Păi dacă îl pierd sînt ca matala, să nu te cumpere nimeni în economia de piață și să mori de foame cum zici la urmă? Nu, stimabilo, eu dacă nu mă duc la parlament, cu școala și experiența acumulată, la care matala nu vei ajunge niciodată, cîștig de zece ori mai mult. Deci greșești grosolan. Dar nu înțeleg de ce te bate grija că cei care mă cunosc, mă votează. Matala votează contra, cu toate mîinile și cu toate neamurile. După alegeri, hai și vezi cîți fani am, poate tragi vreo concluzie folositoare.

5) că ași folosi Ardealul ca baston electoral. Nu neg, căiei mi-ar fi rușine (cum la alții nu le este), să nu mă gîndesc la Ardeal, la leagănul istoriei României. Dacă vrei să te compromiți pînă la capăt, ajută-mă să mi se republice afirmațiile și critică-le.

6) că „mi-am aranjat catedră” și că „aș compromite educația studenților”. Poate dacă știa ce urmează, își mușca limba, pentru că dețin titlul de profesor universitar la cele mai moderne discipline (MANAGEMENT, MARKETING, INGINERIA SIS-

TEMELE DE PRODUCȚIE, la care „autoarea” nu poate fi decît repetentă sinedie, că titlul l-am luat prin concurs, după 25 de ani de predare în învățămîntul superior, iar concursul a fost atestat de o comisie de 100 de specialiști. Nam știut că trebuie să am și acordul „exigente” autoare”

★

Nu pît să nu mă întreb cîți ani trebuie să mai treacă, să învețe unii că nu trebuie să atace persoana ci ideile. Tare aș vrea să apar în fața opiniei publice, cu autoarea, pe idei și soluții, că la birfă, nu mă pot prinde cu ea.

Nu cu stimă, ci cu repulsie.

Și totuși

Prof. univ. dr. Ioan BOGDAN
Sibiu, 21 septembrie 1992.

NOTA: Nici doamna Delia Marinescu nici redacția nu au intervenit cu o virgulă, cu un accent sau un punct în textul domnului profesor universitar doctor Ioan Bogdan, colaborator al Academiei, după cum declară. Originalul se află la redacție, deci poate fi consultat, cu greșeli cu tot.

Cînd ai urcat pe scara onorurilor vieții (ca să reiau o expresie din antichitatea romană), prin dosar personal pe placul partidului comunist, înfățișarea intelectuală, profesională și morală este jalnică, după cum se vede expusă, cu îndrăzneală, alăturat. Să ne amintim că aparține celui care, în deschiderea sesiunii Parlamentului rușinii, a strigat în apărarea mineriei din iunie 1990, că „așa-ziii intelectuali din BALCON care au incitat, să plătească, ei și copiii copiilor lor”.

Ion UNGUREANU

(Urmare din pag 1-a)

cetate, este o aberație nici măcar meritînd unul din surisurile cumsecade caracteristice) este că orînduirea socială la instaurarea căreia a luat parte activă — și cei care-i cunosc adolescența și tineretea știu că această participare activă avea toate manifestările unor convingeri fanatice și teoretic generoase — nu a avut rezultatele dorite de domnia sa și de învățătorii săi. (E vorba, firește, de dorințele exprimate public, căci de cele lăuntrice, păstrate „in petto”, nu putem vorbi într-o discuție teoretică, chiar dacă știm că omul a creat cuvîntul și argumentarea prin cuvinte, pentru a-și ascunde gîndurile.) Și, nu numai că nu a avut rezultatele scontate, ci a menținut și agravat situația a cărei schimbare o dorea cu atîta indignare „sfîntă”. (Si ar fi de discutat aici, dacă tot e vorba de sinceritate, cu cîtă ușurință — sau să fie ipocrizie? — se păstrează un anumit vocabular, al unei lumi „depășite”, în condițiile unei psihologii și dorite istorii noi, purificate de apăsările și ceturile trecutului.) Privilegiile de clasă care s-au dorit răsturnate au fost menținute, și agravate, deosebirea fiind că aceeași privilegiată s-a restrîns drastic la un număr, delimitat prin liste, prevederi și regulamente, secrete sau numai sprijinite de poliția secretă, un număr restrîns de așa numiți „tovarăși”, față de care se manifesta însă

O soluție imposibilă

o deferență întrecînd servilismul față de nobili și regalitate al aceleiași epoci revoluate. Procedările prin care această viață nouă a fost instaurată „definitiv”, cum se spune, au întrecut cu mult celebra „expropriare a expropriatorilor” descrisă cu patetism de marele doctrinar în manualul său. Și i se mai poate reproșa omului respectiv că neînțelegerea rolului adevărat pe care l-a jucat domnia sa (rolului adevărat așa cum i-l demonstrează realitatea istorică a momentului de față), l-a făcut din primul moment al evoluției istorice la care asistăm să spună că eșecul lumii sale se datorează altuia, altora, care nu au înțeles cum trebuie, ce trebuia să înțeleagă. Și aceasta arată că un revoluționar de profesie nu va învăța niciodată decît ceea ce a știut din totdeauna: că răsturnarea violentă „sîngeroasă sau nesîngeroasă” (asta e un amănunt) a unei orînduiri și construirea uneia noi (cît de noi?) se face fără finețuri și impurități ideologice și fără complicații psihologice — adică morale. Și neînțelegerea unor adevăruri atît de elementare (e drept, elementare numai într-o morală tradițională, căreia dacă i-am da și numele: creștină, am risca să nu mai fim luați în serios de categoria li-

ber cugetătorilor), neînțelegerea unei asemenea posturi umane și istorice este cea care îl face să combată în continuare niște realități antebeliice despre care știe ceea ce l-a învățat istoria materialist-dialectică și să dorească să împiedice restaurarea lor, la nevoie prin invocarea sprijinului pe care ideologia sa din totdeauna îl numește „muncitoresc”. (Am accepta acest calificativ dacă am crede că membrii poliției secrete și ai „organelor” de securitate sînt într-adevăr muncitori.)

Un Oedip care va crede în continuare că ciuma în cetate sa, pe care o conduce și o reprezintă, a fost adusă nu de mîinile și spiritul său pătat, ci de reprezentanții unor partide determinate prin interese de clasă și prin poftă de putere, nu-și va scoate niciodată singur ochii și nu va părăsi niciodată cetatea. Rămîne de văzut dacă oamenii de astăzi se pot compara cu cei clasici, pentru care soarta lui Oedip, așa cum și-a înțeles-o el singur, a fost o experiență de viață purificatoare.

S-ar părea că nu. Cel care scrie rîndurile de față și-a dorit toată viața să fie un scriitor. Trebuie deci să-i considere pe scriitorii, verificați prin cărți și prin prestigiul sigur dobîndit prin activitatea lor,

drept confrăți. Și un asemenea confrate al nostru al tuturor, scriitor „autorizat” sau nu, un confrate care și-a demonstrat capacitatea de înțelegere și finețea de observator pe marginea unor texte definitive ale sufletului omenesc, a intervenit foarte de curînd, pentru a lua apărarea acestui om politic, pentru a deplînge faptul că politicianul respectiv a devenit obiectul unei uri generalizate și fatful că un alt confrate (pe care domnia sa l-a numit camarad) i-a cerut, poate doar la modul metaforic, politicianului citat, să se auto-suprime. Adică să părăsească, la un mod sau altul cetatea politică în care și-a jucat, după cum știm, rolul cu urmările constatate. Confratele pledează pentru moderație și toleranță e poate prea tînăr ca să-și aducă aminte din proprie experiență că revoluționarii „se bazu” în activitatea lor și în mobilizarea sprijinului „larg” al semenilor pe invocarea și activizarea unei de clasă. Confratele care se erigează în avocat (dar și în teologia catolică există un avocat al unui anumit principiu) uită că, mult mai recent, într-o viață pe care ar avea toate îndreptățirile să o cunoască mai bine (dacă nu și-ar împărți colegii în politici și camarazi) oamenii reconcilierii naționale, care sînt, ar trebui

să fie, scriitorii, intelectualii în general, veșnicii răsvrățiți, studenții, au experimentat pe spinarea lor (și unii au plătit cu viața această experiență) încercarea politicianului apărât astăzi de a-și menține punctul de vedere prin recursul la solidaritatea muncitorească. Confratele nostru, care s-a priceput să-l citească atît de profund pe Dostoievski, ar trebui să-și aducă aminte că însuși divinusul Alioșa Karamazov a avut, cînd i s-a povestit despre o crimă săvîrșită împotriva unui nevinovat, o izbucnire cu adevărat drăcească (și care l-a bucurat pe demoniul său frate).

Vinovăția are diferite grade. Și oricît m-aș teme de repetări trebuie să revin la o constatare (a unui revoluționar de profesie — și care și-a plătit tăcînd erorile) pe care am mai invocat-o dacă nu mă înșel în același context: „Spiritul își are erorile sale. Însă greșelile conștiinței sînt crime”. Și faptul că, în timp de doi ani, ne simțim îndreptățiți să evocăm această formulă cu referire la același personaj ar trebui să ne învețe că cetatea trebuie purificată de nedreptăți și vinovății. Altminteri ele se vor repeta și agrava la nesfîrșit.

N.R. — Reamintim cititorilor că prima parte a eseului de mai sus (o meditație pe marginea unui roman de Milan Kundera) a fost publicată în ziarul nostru nr. 458 din 19 septembrie a.c.

Mica publicitate

VINZĂRI-CUMPARĂRI

• Vind struguri en-gros „Sauvignon” și „Fetească” Drăgășani. Telefon 948/1 17 52. (După ora 20,00).

(1318)

• Cumpăr cărți colecțiile: Aventura, Roman dragoste, Clasici ai literaturii universale, Meridiane, Globus, Dicționare și cursuri. Telefon 43 61 31, orele 8—10. (1335)

• Cumpăr junkers. Telefon 41 81 08 (dimineața), 42 44 41 (după-amiaza). (P.G.)

DIVERSE

GERMAN EXPRESS vă invită în Germania cu autocarul, în 30 septembrie, 12, 21, și 31 octombrie a.c. Telefon 44 46 48. (1220)

TAVI REISEN transportă persoane cu autocar „Neoplan”, pachete, lăzi până la Köln. Telefon 92/43 11 57; 43 12 95. (1317)

REGIA AUTONOMĂ JUDEȚEANĂ DE TRANSPORT URBAN — TURSIB — R. A. — SIBIU —

Calea Dumbrăvii nr. 133—135

Pentru o mai bună servire a publicului călător sibian, începând cu data de 1 octombrie 1992, **TURSIB R.A. Sibiu**, prelungeste traseul liniei 12 (fost **ICEMENERG — GARA C.F.R.**) până la Piața Cibin, pe următorul traseu: **GARA C.F.R. — N. TECLU — RIULUI — PIAȚA CIBIN.**

Rugăm pe această cale publicul călător sibian să călătorească pe cât posibil pe bază de abonament și să facă opinie împotriva **PERSOANELOR** care nu prezintă legitimația de călătorie.

— 401 —

Filiala de Rețele Electrice Sibiu

ține la sediul întreprinderii
din str. Uzinei nr. 7

EXAMENUL PENTRU OBTINEREA CALITĂȚII DE ELECTRICIAN AUTORIZAT

în ziua de 7 octombrie 1992,
ora 15.

Condițiile pentru înscriere la examen sînt:

— copie după actul de studii;

— dovadă vechime în sectorul electro-energetic;

— taxă de examen (candidați noi) — 1 000 lei;

— taxă de examen pentru definitivarea autorizației — 700 lei.

— 402 —

LA O.N.U.: UN FOTOLIU VACANT

New York — În noaptea (la noi în Europa) de marți spre miercuri, respectiv 22/23 septembrie, Adunarea Generală a O.N.U. a aprobat expulzarea Iugoslaviei din rîndul membrilor O.N.U., cu 127 de voturi pentru, 6 contra și 2 abțineri. Premierul Panici a depus imediat o cerere de aderare, care se așteaptă să fie examinată în decembrie a.c. S.U.A. și Marea Britanie insistă ca Iugoslavia să se conformeze acordurilor de pace, numai după aceea urmînd a se studia reprimirea în Organizația Națiunilor Unite. Condiția de primire a unei țări în O.N.U., este de cel puțin 9 voturi favorabile, din totalul de 15 al țărilor membre în Consiliul de Securitate și nici un veto în rîndul celor 5 membri permanenți ai aceluiași Consiliu de Securitate (S.U.A., Marea Britanie, Franța, China și Rusia). Așadar, Iugoslavian-a avut norocul Rusiei de a moșteni locul avut în organisme internaționale. Rusia a ocupat fără opunerii, ba chiar sprijinită de S.U.A., locul fostei U.R.S.S., chiar și în cazul calității de membru permanent al Consiliului de

„Am fost ultimul șofer al D-lui Iuliu Maniu”

(urmăre din pag. 1-a)

ne urmărea de la distanță, a oprit foarte aproape de mașina mea. Erau cinci persoane. Unul dintre cei cinci a spus: „Pînă cînd mîncă Domnul Maniu mergem și noi la „Bulevard”, mîncăm și venim înapoi”. Eu nu am plecat din fața casei d-lui dr. Wild, am rămas să văd ce se întîmplă. Femeia de serviciu a d-lui dr. Wild a venit la mine și mi-a spus: „D-le Gheorghe, nu pleca, îl duci pe Domnul președinte în altă parte”. Într-adevăr nu după mult timp Dl. Maniu a ieșit din casă și l-am dus la Mitropolitul Bălan. De acolo am mers cu mașina în piață, am găsit doi clienți care doreau să-i duc la Săliște. Cei cinci cînd au venit de la masă au întrebat la dl. dr. Wild dacă Dl. Maniu mai este acolo. Femeia de serviciu le-a spus că Dl. Maniu a plecat cu mașina.

Cei de la Siguranță dăduseră ordinul la toate posturile de control ca Fordul cu nr. 1031 să fie oprit la ieșirea din oraș. Postul de pe Șoseaua Alba Iulia a anunțat că 1031 tocmai a ieșit din oraș. Atunci cei de la Siguranță au fost siguri că l-am dus la aeroportul de pe dealul Amnașului.

Numai că nu era așa.

În Turnișor era o mașină în care mă așteptau. M-au oprit pe cînd mă întorceam de la Săliște. Au tras mașina în drum și unul dintre ei s-a așezat în fața mea și m-a oprit. A deschis ușa și mi-a spus: „Din momentul acesta ești arestat”. M-au întrebat:

— Unde ai fost?
— La Săliște.
— Pe cine ai dus?
— Pe un domn și o doamnă.

— Cine erau?
— Nu știu.

— Lasă că spui tu!

M-au luat în mașina lor și m-au dus la Sibiu. Cînd mașina trecea pe sub podul de cale ferată din Turnișor i-am întrebat: „Domnilor, ce aveți cu mine?” A urmat același dialog. Cînd să intrăm în oraș, iarăși i-am întrebat ce vor de la mine. Iarăși s-a repetat dialogul de mai sus, după care unul m-a întrebat:

— Da' pe Maniu unde l-ai dus, mă?

— La Mitropolitul Bălan.

— Mă, nu ne minți?

— Nu.

— Rămîne de văzut.

Am tras în fața Catedralei. Unul dintre securiști s-a dus la secretariatul Mitropoliei și s-a interesat dacă Dl. Maniu

este acolo. După un timp a ieșit la poartă și a făcut semn cu mina: „Dați-i drumul”.

Am plecat. M-am dus iarăși în piață la Cibin. Un plutonier de poliție mă ia cu el: „Hai la domnul chestor”. M-a dus.

— L-am adus.

— Lasă-l pe mina mea, spune dl. chestor Codreanu. Apoi îmi spune — Unde ai fost, mă banditul?

— La Săliște, domnule chestor.

— Pe cine ai dus?

— Pe un domn și pe o doamnă.

— Cum îi cheamă?

— Nu știu.

— Da' pe Maniu unde l-ai dus, mă?

— La Mitropolitul Bălan.

— Mă, nu mă minți?

— Nu, domnule chestor. Aveți telefon, puteți să vă interesați.

Chestorul Codreanu a dat telefon la Mitropolie, unde i s-a confirmat ceea ce am spus eu. Atunci dl. chestor Codreanu mi-a spus că pot pleca. I-am cerut un bilet.

— Domnule chestor, m-or mai arestat unii o dată!

— Așa-ți trebuie dacă umbli cu cei mari!

Mi-a dat biletul și am plecat.

Calendar creștin

În luna septembrie intră 25-a zi Sfînta Biserica pomeneste în slujbele ei pe cuvioasa Maica Eufrosina, fiica lui Pafnutie e-

gipteanul.

Tot azi pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru Serghie egumenul noul făcător de minuni (†1392).

economistii germani că puterea monedelor reflectă modul cum se muncește, reiese că nemții au muncit din '60 încoace de 3 ori mai mult ca francezii.

• **Scurtcircuit la Kozlodui.** Miercuri, s-a produs un mic incendiu, datorat unui scurtcircuit, la unul din reactoarele centralei din Kozlodui (200 km nord de Sofia, respectiv la 10 km de frontieră dunăreană cu România). Nu au fost scăpări radioactive.

• **Incendiu.** La 1200 km de Moscova, în orașul Ufa, incendiul de la o rafinărie, a dus la rănirea a 8 persoane din care 6 grav (3 pompieri).

• **Inundații.** În sudul Franței la nord de Avignon, inundațiile au provocat moartea a 22 persoane și dispariția altor 20.

• **Experiment.** A 4-a încercare a rachetei israeliene Hetz (Săgeata) a fost o nouă reușită.

• **Încordare ruso-ucraineană.** Rusia a suspendat creditele financiare pentru Ucraina. Decizia unilaterală rusă, a fost luată de vinerea trecută și anunțată marți de premierul interimar Egor Gardar.

• **Sub semnul Cheii.** La București, în timp ce în Sala Palatului 2 000 de persoane participau la un miting electoral al P.U.N.R., în Piața Revoluției 50 000 de simpatizanți ai „Cheii” au participat miercuri la mitingul Convenției Democratice. Pe schelele din jurul Sălii Palatului se află portretul lui Emil Constantinescu. Manifestația s-a încheiat cu Hora Unirii, în susținută incorect de F.D.S.N. în campania electorală.

Rubrică de Emil PORIME

Eu votez, tu votezi, noi...?

Adunați în fața panourilor electorale apărute în toate colturile orașului, alegătorii — împărțiți, frățește, între numeroasele partide pretendente la mina puterii — încearcă să-și limpezească opțiunile pentru ziua marilor decizii.

Opiniile sînt împărțite, bulversarea electoratului este evidentă, dar la aproape toți intervievații se desprinde un singur lucru: ce ne va aduce viitorul?

— Sondaj de opinie —

• **N. Duță:** Arată bine toți, domnule. Propagandă electorală, nu glumă! Dacă te uiti bine la ei, nu prea știi cu cine să votezi. Am fost păcălit o dată, acum cînd salamul s-a scumpit, aleg Convenția.

• **I. Mandea:** Nu știu ce să zic. La vot voi merge. Eu cel puțin m-am săturat de minciuni, acum vreau să văd ce brînză vor face cei de la Convenție.

• **M. Savu:** Ce să vă spun, sînt căușit. Aștia cu televiziunea lor mi-au dat peste cap și bruma de încredere pe care o aveam. Vedeti, sînt om cu părul alb, și am muncit din greu la vechea stăpînire pentru o pensie, care nu-mi ajunge de azi pe mîine. Toți promit, dar vai de biata țară dacă va mai fi înșelată o dată. Nu știu, ce se va alege din noi.

• **I. Maria:** Am trei copii. Sînt șomeră, soțul meu este pe cale să mă urmeze, ce le voi băga în ghiozdane copiii dimineața cînd pleacă la școală? De promisiuni ne-am săturat, mai am speranță, că se va gîndi cineva și la noi.

Și gîndurile oamenilor se deapănă în fața panourilor electorale, zîmbetele candidaților emană promisiuni, lapte și miere, dar un lucru e încă neclar: ce ne va aduce viitorul?

M. BALOMIR